

Проповед на Неделя единадесета след Неделя подир Въздвижение

Братя и сестри,

Днешното литургийно евангелско четиво според евангелист Лука предава Господнята притча за поканените на голямата вечеря. Тази притча я срещаме също и у свети евангелист Матей.

Тя ни разкрива величествените тайни на Царството Божие. Човекът – господар, който приготвя голяма вечеря, е всъщност Бог-Отец, Който с безмерната си благодат сътвори света и направи всичко, дори пожертва Единородния Син за спасението и изкуплението на този наш грехопаднал свят. Тук Слугата, Който в тази притча отива да съобщи на поканените, че всичко е готово, е всъщност Богочовекът Христос, Който понизи Себе Си, прие образ на раб и стана Човек, във всичко подобен нам, освен в греха. Вечерята е блаженият пир на божествената любов, към която сме призвани всички.

Тази притча Господ Иисус Христос произнася като изобличение за Своите врагове – лицемерните фарисеи.

Чухме как всички поканени започват да се извиняват, че няма да се отзоват на божествения призив. Заети в житейски дела – ниви, покупки и женитби, заети с житейски грижи, удостоените с висока чест доброволно се отказват от нея. Доброволно отказват да отидат на божествената вечеря в Царството Божие. Всъщност тези поканени, които са неблагодарни, изобразяват юдейския народ, който беше богоизбран, надарен със закон и божествени наредби, но не остана верен Богу, пропъди Божиите пратеници – пророците и накрая извърши най-големия грях – убийството на Божия Син, на Богочовека Христос.

И ето – отвика избраните сами се отказаха от своето почетно избраничество, сами отклониха божествената покана. А стопанинът на вечерята – Бог-Отец, нареди на Христос да покани нищите, бедните и окаяните, да покани скитащите по пътищата и друмищата. Това са грешниците и митарите, езичниците, които прегръщат с обич спасителната вяра.

Ето така се изпълва Божия дом, така на местата на доброволно оттеглилите се сядат онези, които в очите на юдеите са били най-окаяните.

Но днес можем да отнесем моралния смисъл на притчата към себе си. Ние сме Христовите – кръстени, приобщени, облагодатени и миропомазани, ние сме днес поканени на божия пир на божествената любов. Но дали

множество житейски грижи не ни спират в пътя към небесния чертог? Не сме ли твърде вторачени в земното и преходно битие, не сме ли угрижени в нуждите на тукашния свят? Дори често не намираме време да дойдем на църква. А когато дойдем, се чувстваме така, сякаш сме изпълнили някакъв огромен дълг към Бога. Не знаем ли, че Църквата ни спасява? Тя е спасителният кораб, тя е Ноевият ковчег, без нея ние не можем да се спасим. Ние сме топлохладни, умерени във вярата, склонни към компромиси със света, дипломатични по отношение на другите ...

Често дори отлагаме изповед и Причастие под предлог, че имаме по-важни дела. Изглежда сме твърде лекомислени – отклоняваме поканата за Господнята вечеря за после. А всъщност сме преходни и не знаем дали ще има „после“. **Най-важното дело на света е делото на спасението – спасението на душата.** Няма по-важно дело – добре е да запомним това!

Гибелно нехайство е да отлагаме изповедта и светото Причастие. Да внимаваме да не се уподобим на почетните гости от притчата, които се оказаха недостойни и сами се отлъчиха от Царството Небесно.

Господ, по великата Си милост да ни умъдри и вразуми.

Днес, по Божия милост, чествуваме и великия Божи угодник – Чудотвореца свети Спиридон, особено почитан в нашия град и нашия храм. Ето – тук е олтарната икона на свети Спиридон, дарена от боголюбивите ни предшественици. Нека да прочетем вкъщи неговото житие и да видим как е живял този, който е удостоен да е сред най-почетените на божествената вечеря. И ще видим, че целият му живот е преминал в служение Богу и на ближните. И до днес нетленните му мощи източват чудеса и изцеления и вярващи от цял свят идат на о. Корфу, за да се поклонят и изпросят молитвата на свети Спиридон.

Божие благословение да е с всички нас, по молитвите на Майката Божия, на свети Спиридон, епископ Тримитунтски и на всички светии. Амин!

2021 г.